

Така и направили. Отдръпнали се глупаците, а нашият герой сложил шапката невидимка, качил се в тепсията, размахал пръчицата и отлетял. Преминал над реката и настигнал царската дъщеря и нейните приятели. Те тъкмо минавали през една сребърна гора. Отчупил си сульо едно сребърно клонче и го сложил в торбата. Докато го чупел обаче, то леко извъняло:

– Не чухте ли нещо? – спряла се царската дъщеря. – Сякаш някой върви подире ни.

– Сторило ти се е. Хайде да вървим, че ще закъснеем и танците ще свършат.

Продължили те нататък. Стигнали до една златна гора. Сульо пак си откъснал едно клонче и го сложил в торбата.

– Не чухте ли нещо? – спряла се пак царската дъщеря. – Сякаш някой върви подире ни.

– Сторило ти се е. Хайде да вървим, че ще закъснеем и танците ще свършат.

Продължили те нататък и стигнали до мястото, където се намирала забавата. Започнали всички да танцуват. Танцували цяла нощ и на сутринта принцесата отново била със скъсани от танците чехли. По едно време обаче изпуснала тя пръстена си. Започнали да го търсят, но никъде не могли да го намерят. А сульо, нали си бил невидим със шапката, промушил се между тях и взел пръстена и го прибрал в торбата.

Навън започнало да се съмва и всички трябвало да се прибират. Сульо се качил на тепсията, размахал отново пръчката и се върнал в двореца много преди принцесата. Легнал отново пред вратата ѝ и пак се направил на заспал. Върнало се момичето, прескочило го и казало:

– Ще видиш ти, ще ти хвъркне главата.

На сутринта царят пратил да извикат сульо-пульо.

– Ти разбра ли какво прави принцесата цяла нощ, та къса чехлите си?

– Разбрах, Ваше Величество.

– Какво?

– Когато се смрачи, тя излезе от двореца, където я чакаха много младежи. Всички заедно отидоха на забава в една много далечна земя. Те минаха през една река, през една сребърна и през една златна река

– Лъже, татко! – казало момичето.

– Не лъжа! Ти като излезе от стаята си не каза ли „Сульо-пульо, аз излизам, а ти хабер си нямаш“?

– Казах.